

FLOAREA U UIANU
Metamorfózis

Élesedem és elmérgesedem mint az osztályharc
Apró szőrös lábak tartják a
bogos kezekben végződő dagadt testet
Nehezen mozgok

Falakon mászkáló nagy rovar vagyok
A tyúktrágyaként megkeményedett festékcsomók
akasztják az ajtót
A padló tele van
gyűrött papírok halmaival
„Ezt írom, ím, a világnak,
mely sosem írt nekem”¹
A plafonról nézve Franz apró
az íróasztal fölött görnyed
Emily egyre kisebb léptekkel halad
az ágytól az ablak felé
Ma van a nap amikor
államból kitepem a szőrszálakat
Egy verssor születését mindig
bizonyos szag jelzi előre

Fiókok helyett
számtalan mellem nőtt

Szembenéztem a halállal úgy, hogy nem is láttam

Mögöttem tudhattam már
A tekintetet a szerelmet túl voltam a hetedik
mennyországon
Gömbbé lettem szárnyak borítottak
Szememet döfték mint vakító nyilak.

Megszültél s én karomban hordtalak
Majd azt mondtam tanulj meg járni – támaszkodj rám
Utolsó lépteid ezek Isten felé

Szét voltam szórva földből voltam nem tudtam
Összeszedni összegyűrni magam

Vergődtél bennem maradtál volna még
Beléd kapaszkodtam nehogy leváljak

Arcod magára húzta a rettegést.

Tekinteted elhúzott mellettem elhúzott teljesen
Csüngött a NAGY SEMMI közepén

Világos lett sötétségdben

Tövisei nőttek az elmének s a szív közöttük vérzett
Apám csukott szemével láttam a halált
Isten hatalmas. Isten jó
De szúrós és nem tudom lenyelni
(nélküled Uram senkié vagyok)
Mögöttem tudhattam már
A tekintetet a szerelmet túl voltam a hetedik
mennyországon
Gömbbé lettem szárnyak borítottak
Szememet döfték mint vakító nyilak.

Te voltam. Te voltál.
Közöttünk Isten.

Dalles terem

Állok szemtől szemben a jövővel
és nem mond semmit. A múlt
fehér háromnegyedes harisnyában
vörös nyakkendőt lobogtatva távolodik
(esni kezd gondosan összehajtogatva
ingem alá rejtem)
A tenyér életrajza
(melyet fényes jövő kísér)
és az élet többi napja (a kötelező élet)
között megszületik a rémálom
melyben Gábrrielhez beszéltél
a Dalles terem közönsége előtt ő pedig
szájából feltörő vérpatakkal válaszolt

Hajnali ötkor
jönnek a közteresek
kinyújtják a tömlőket
melyek torkából
sugárban árad szét
a vér mosni a várost
megtisztítva kivasalva becsomagolva
– hősöknek nyomuk sincs –

.....

„Elmémben deszkaszál török
S fokonként zuhanok”²
És kezded ismét halántékdhoz viszed
elvörösödik az emlékezet
Az utca közepén Gábrriel
térdepelve

K.O.

Ahányszor földre kerülök
 (hogy hallgassam a fű növekedését)
 Egy letakart arcú angyal
 Számolja (tíz)ig
 Gyerekkorom epreit az úttörőnyakkendőm
 A pubertást a plátói szerelmet
Clèves hercegnő, közeledik fél kilenc
 Esteledik, kilenc elmúlt...
 Valaki súgja az offból
 „Kelj fel és járj!”
 Próbálok megkapaszzkodni
 Az „egyelőre” szóban lévő időben
 De szemem besüllyed a szemüregbe
 (egyre kevesebb fény hatol be)
 Bőröm jelzi hogy összegyűrődne
 Az égből kicsinek s magányosnak látom magam
 (keresztútnál üvöltő szelekben)
 Vállamra vékony rétegben fehér por ül
 Három lábon állok
 Ajkamon a megfulladt szfinx mosolyával:

„Mert ölni-tudni azt tudok,
 De halni-tudni nem.” – Emily³

Delfi, 1992. június

Arkangyaltojás

Az arc asztalnál ül az ábrázattal és a csendet szentesíti

A szem visszahúzódik önmagába. Csak kenyeret és vizet kér
Bal kezem a jobb kezem nyomja
Mindkettő könnyezik. Szemhéjammal lekapcsolom a lámpát
Csend van bennem. De sötétség

Négybe hasítom a szót és levegőbe emelkedem

Egy lilium megsúrja egy sugárral az arkangyaltojást
sok tinta fog patakzani meg vérkönnyek sokasága
sok sötétségarcot fogsz megváltoztatni míg
a fényesség elárasztja arcod el s újra el...

És az arc fogja elsőként lemosni kezéről a szavakat

Fohászkodó

Íme meztelen testem a lábad előtt
Könnyekben fürdök

Összefogott szárnyak. Gondosan a párna alá helyezve
A homlok szeme keresgéli héját
A jel a könyvben a nyom s a seb a tenyérben
(Én) nyelvemmel gyógyítok.

Nyomd szét ajkamon a szőlőlét gerezdjeit
A hosszan nézett vörös sebbé változik. Megiszod a részed
Teljesen és meglátod

Föld és arany pora takarja árnyékod és arcod
Sötétségfénnyé változik

A SZÓ

A négy fal dicsősége

És ismét megkörnyékezem négy fal közt a dicsőséget

Körbejárom mindet
Körmömmel megkarcolom. Nyalom a meszet
Kerekítem (nappal és éjjel. Főleg)

Várákozom a sarkoknál

Lépnek egyet felém. Majd megállnak
Újra lépnek. Megállnak ismét
Újabban nyomulnak akkor is ha nézem
Újabban nyomulnak. Akkor is

Magányuk hamarosan elér hozzám
Magányuk hamarosan vérembe vegyül.

Belső fenevadam szimatol. Keményen meglovagol
A bennem lévő félelem aláveti magát. A falakra hágunk
A plafon megtör (minden lendületet)

Micsoda összeomlás sehonnanból
Megugatnak az összegömbölyödött szavak

KIRÁLY FARKAS fordításai